

der havde udtalt, men som ikke er stet Fyldest. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at indstille Udvalgets Flertals Forslag til det høie Things Vedtagelse.

Sasle: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Det vilde være naturligt, at det ærede Medlem, som udgjør Mindretallet i Udvalget, nu fik Ordet; men det vil være i Erindring, at dette Medlem, nemlig det 1ste Medlem for 8de Kreds (Lomborg), er syg, og jeg spier til, at den Skrivelse, som jeg derved modtog for-gangen Dag, gik ud paa, at det var et alvorligt Sygdomsforfald, som rimeligvis vilde medtage længere Tid, saaledes at der ikke kunde være Spørgsmaal om af Hensyn dertil at udsætte For-handlingerne, hvad jeg ellers vilde have gjort. Jeg antager, at et andet Medlem, maaste det ærede Medlem, der har begjært Ordet, er rede til at optage Sagen paa Mindretallets Vegne. Det ærede Medlem har Ordet.

Sasle: Den ærede Ordfører opfordrede Landsthinget til at stemme for Godkjendelsen af Regnskabet uden Hensyn til, hvilken Opfattelse man havde om Loven af 12te April. Jeg kan ikke gaa ind paa denne Betragtning; jeg kan ikke gaa ind paa, at man i det Hele taget kan godkjende et Statsregnskab uden med det Samme at godkjende de Love, som bemyndige Ministeriet til at opkræve Skatter og afholde Udgifter. Alene naar man ser hen til den Titel som Regnskabet har: „Statsregnskab, opgjort i Genhold til de og de Love“, ligger det saare nær, at man maa slutte, at for at godkjende Regnskabet maa man ogsaa vide, om man kan godkjende de Love, i Genhold til hvilke Regnskabet er opgjort. I det Dieblit man vil gaa ind paa den Betragtning at godkjende Regnskabet uden at tage Hensyn til Lovene, saa synes jeg, at det følger af sig selv, at man godkjenner Loven i det Dieblit man siger: Vi erkjende, at Ministeriet har været berettiget til at opkræve Skatter, vi erkjende, at Ministeriet har været berettiget til at gjøre de Udgifter, som Statsregnskabet viser. Naar man siger, at Ministeriet har været berettiget dertil, saa maa man med det Samme erkjende de Love, i Genhold til hvilke Ministeriet har opkrævet Skatter og afholdt Udgifter, for at være lovlige. Jeg kan derfor ikke se, at man kan gaa ind paa at godkjende dette Regnskab uden med det Samme at godkjende Loven af 12te April, og altsaa at de, som have Lov om Lovligheden af den nævnte Lov, heller ikke ville kunne gaae ind paa at godkjende Regnskabet. Den ærede Ordfører har søgt at gjøre det lettere for os, der have Lov om Lovligheden af den fore-løbige Finantslov, at gaa ind paa Flertallets Forslag ved at henvise til, at der er Exempler paa, at der jevnlig har været Udgifter, som ikke

have været bevilgede, som have været opførte paa Statsregnskabet. Jeg tror nu egentlig ikke, man her kan sammenligne saadanne enkelte Udgiftsposter i et Regnskab med hele Regnskabet for 7 Maanedere. Jeg har derfor heller ikke i tidligere Stats-revisionsbetænkninger villet søge efter de forskjellige Tilfælde; men jeg vil dog blot gjøre opmærksom paa, at Statsrevisionen et Par Gange har gjort Indstilling om disse Udgifter, uagtet den har erkjendt dem for at være nødvendige eller hensigtsmæssige. Der har derimod været andre Udgifter — som f. Ex. for en Del Aar siden, da en Indenrigsminister ved Dom to Gange blev tilpligtet til at give Erstatning til Forskjellige — hvor vi have anset den Grund for at være tilstrækkelig, og vi gjorde ingen Indstilling, men jeg vil aldeles ikke dermed sige, at vi have Ret i ikke at gjøre Indstillingen. Som sagt, jeg tror ikke, at man af disse enkelte Tilfælde kan drage nogen Slutning overfor et Regnskab, hvor alle Udgifterne efter vor Opfattelse have været uden Bevilling. Den ærede Ordfører fremhævede tillige, at Loven af 12te April paa en Maade havde været anerkjendt af Folkethinget, i det Dieblit Loven af 8de November blev forelagt og vedtaget; han mente, at de Udgifter, de Bevillinger, som findes i Loven af 8de November, saa nøie knyttede sig til de fore-gaaende Udgifter, at disse derved — jeg tror ikke, han brugte det Udtryk, men Meningen maatte det dog være — bleve legaliserede. Jeg tror, at den ærede Ordfører der glemte en Omstændighed, nemlig den, at Loven af 8de November blev vedtagen umiddelbart efter, at Loven af 12te April var bleven forkastet. I det Dieblit den foregaaende Lov blev forkastet og en ny traadte i Kraft, er det jo ganske vist, at det ene Regnskab maa slutte sig til det andet; men man kan dog vistnok ikke sige, at den Lov, som var bleven givet for at bringe en lovlig Tilstand tilveie, at den legaliserer den Lov, som af dem, som havde forkastet Loven, var bleven anset for ulovlig. Den ærede Ordfører mente, at det ogsaa havde nogen Betydning med Hensyn til at bestemme sig til, hvorledes man vilde stemme, at Folkethinget maatte antages at have opgivet at ville anklage Ministeriet for Rigsdretten. Jeg tror, at det kan være aldeles ligegyldigt ved vor Afstemning i denne Sag, om Folkethinget vil det ene eller det andet; men jeg maa dog bemærke, at Folkethinget jo ikke har opgivet sin Ret. Folkethingets Ret til at sætte Ministeriet under Anklage er ikke begrændset ved nogen bestemt Tid. Der er ikke nogen Tidsfrist, inden hvilken Anklagen skal finde Sted.

Den ærede Ordfører mente ogsaa, at Lillaags-bevillingsloven af 30te Mars var en Lillaags-bevillingslov for hele Regnskabsaaret, og at man paa en Maade derved godkjendte de Ud-gifter, der vare gjorte i Løbet af disse om-trent 7 Maanedere, i hvilke Loven af 12te